

Leszek Sługocki

Jerzy Korycki - "Edigey" (1913-1983)

Palestra 33/4(376), 96-98

1989

Artykuł został zdigitalizowany i opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

zawsze w pamięci tych, których obdarzył przyjaźnią, z którymi współpracował, w pamięci wszystkich, którzy go znali.

Zbigniew Jędrzejewski

2.

**Jerzy Korycki — „Edigey”
(1913—1983)**

Dnia 24 sierpnia 1983 r. zginął tragicznie w wypadku samochodowym adw. Jerzy Waldemar Korycki. Wypadek miał miejsce w miejscowości Kruszyna pod Częstochową w czasie podróży z Warszawy do Katowic. Spowodowany został przez kierującego samochodem brata przyrodniego pisarza. Tak w pełni sił twórczych odszedł od nas wybitny pisarz, który literaturę polską i czytelników mógł obdarować jeszcze wieloma książkami.

J. W. Korycki urodził się dnia 12 sierpnia 1913 r. w miejscowości Kluków koło Małkini jako syn Aleksandra K. Ojciec był inżynierem kolejowym, dziadek maszynistą. Pochodził z rodziny tatarskiej, osiadłej w Polsce od wieków. Właśnie przydomkiem tej rodziny było zawołanie „Edigiej-Emirza”, i stąd wywodzi się pseudonim literacki pisarza „Edigey” (por. S. Dziadulewicz Herbarz rodzin tatarskich w Polsce, Wilno 1927, s. 156 i nast.).

Ukończył gimnazjum im. Mikołaja Reya w Warszawie w 1931 r. Następnie rozpoczął studia na Uniwersytecie Warszawskim, które ukończył w 1936 r., uzyskując stopień magistra prawa. Po ukończeniu studiów rozpoczął aplikację adwokacką najpierw u adw. Jana Jodzewicza (1937—1939), a następnie u adw. Jerzego Korneckiego (1940—1943). W grudniu 1943 r. zdał egzamin adwokacki przed Komisją Egzaminacyjną Izby Adwokackiej w Warszawie i wpisany został na listę adwokatów tejże Izby w dniu 17 kwietnia 1944 r.

Po Wyzwoleniu w marcu 1945 r. złożył podanie o wpisanie go na listę adwokatów Izby Adwokackiej w Warszawie z siedzibą w Warszawie, które zostało w dniu 26 października 1945 r. załatwione pozytywnie. Komisja Weryfikacyjna Izby Adwokackiej w W. uznała go za godnego należenia do stanu adwokackiego.

Decyzją Woj. Komisji Weryfikacyjnej nr 398 z dnia 26 stycznia 1952 r. adw. Korycki został skreślony z listy adwokatów, gdyż: 1) należał w latach 1931—1932 do Organizacji Wielkiej Polski, 2) piastował w latach 1933—1934 mandat w zarządzie Bratniej Pomocy studentów UW, 3) osadzony został w 1934 r. w Berezie Kartuskiej, 4) prowadził jako współnik w czasie okupacji biuro hand-

lowe pośrednictwa kupna—sprzedaży nieruchomości. Wyższa Komisja Weryfikacyjna przy Min. Sprawiedliwości decyzją z dnia 29 kwietnia 1953 r., po rozpatrzeniu odwołania skreślonego od orzeczenia, uchyliła je i utrzymała wpis odwołującego się na liście adwokatów.

Istotnie, Jerzy Korycki należał do OWP w latach 1931—1933, i choć twierdził w powojennych ankietach, że żadnych funkcji nie pełnił, to jednak było nieco inaczej, gdyż był działaczem ORN i osadzony został w Berezie Kartuskiej na początku lipca 1934 r. po zabójstwie ministra Bronisława Pierackiego (por. M. Lepecki: Pamiętnik adiutanta Marszałka Piłsudskiego, wyd. II, Warszawa 1987, s. 222 i 350). Zwolniony po pobycie sześciomiesięcznym w Berezie, wydaje się, że do działalności politycznej już nie powrócił.

Jeszcze w latach studiów (od 1935 r.) był redaktorem działu sportowego w Dzienniku ABC. W latach powojennych (1945—1946) pracował jako dziennikarz w „Dzienniku Ludowym”, a w latach następnych (1946—1950) w „Expressie Wieczornym”. Natomiast w latach późniejszych publikował swe artykuły także w „Kulisach”.

Był entuzjastą wioślarstwa. W latach 1937—1938 był członkiem zarządu Klubu Wioślarskiego „Wisła”, a po wojnie pracował przez pewien czas jako radca prawny i zajmował się szkoleniem młodzieży (wioślarstwo) w Zrzeszeniu Sportowym „Gwardia” — Hala Mirowska w Warszawie, przy czym za swą pracę na pełnym etacie otrzymywał (np. w styczniu 1956 r.) 1.560 zł (to ostatnie przytaczam dla uprzytomnienia młodym, jak to ongiś bywało). W czasie okupacji pracował jako radca prawny, a w latach 1943—1944 brał udział w tajnym nauczaniu Uniwersytetu Warszawskiego. Wziął udział w Powstaniu Warszawskim, walcząc w zgrupowaniu PAL-u.

Prawdziwą sławę i uznanie zdobył jako autor wielu książek sensacyjnych i młodzieżowych. Zapoczątkowała tę serię książka pt. *Czek dla białego gangu* (1963). Następne to: *Mister MacAreck i jego business* (1964, II wyd. 1970), *Trzy płaskie klucze* (1965), *Sprawa Niteckiego* (1966), *Wagon pocztowy Gm 38552* (1966), *Baba-Jaga gubi trop* (1967), *Umrzesz jak mężczyzna* (1967), *Elżbieta odchodzi* (1968, II wyd. 1973), *Przy podniesionej kurtynie* (1968), *Strzała z Elamu* (1968, II wyd. 1987), *Pensjonat na Strandvägen* (1969, 1983, 1987), *Człowiek z blizną* (1970), *Strzały na rozstajnych drogach* (1970), *Zbrodnia w południe* (1970), *Żółta koperta* (1970), *Błękitny szafir* (1971), *Jedna noc w „Carltonie”* (1971), *Minerwa-Palace-Hotel* (1972), *Testament samobójcy* (1972), *Gang i dziewczyna* (1973), *Śmierć jubilera* (1973), *Diabeł przychodzi nocą* (1974), *Szklanka czystej wody* (1974), *Śmierć czeka pod oknem* (1974), *Najgorszy jest poniedziałek* (1975), *Strzał na dansingu* (1975), *Walizka z milionami* (1975), *Dwie twarze Krystyny* (1976), *Dzieje jednego pistoletu* (1976), *Tajemnica starego kościołka* (1976), *Strażnik piramidy* (1977), *As trefl* (1978),

Nagła śmierć kibica (1978), *Sprawa dla jednego* (1978), *Alfabetyczny morderca* (1981), *Pomysł za siedem milionów* (1982), *Siedem papierosów „Maracho”* (1982), *Król Babilonu* (1983), *Szpiedzy króla Asarhadchona* (1983), *Zdjęcie z profilu* (1984), *Wycieczka ze Sztokholmu* (1987). Ostatnie pozycje ukazały się już po śmierci autora.

Szereg książek Edigey'a tłumaczonych było na języki obce. Łącznie ukazały się w 17 obcych językach, a liczby tytułów osiągnęła 50. W ZSRR ukazały się po rosyjsku, estońsku, białorusku, kazachsku, baszkirsku i w języku azerbejdżańskim. W ZSRR nakręcony został trzyczęściowy serial telewizyjny według książki *Pensionat na Strandvägen*. W Japonii ukazały się tłumaczenia 2 książek. W Czechosłowacji wydano 20 tłumaczeń (po czesku i po słowacku), trzy w Szwecji, po jednej w Italii i w Jugosławii. W NRD ukazało się kilkanaście książek Edigeya tłumaczonych na język niemiecki.

Adw. Korycki był członkiem Klubu Adwokatów Pisarzy od chwili jego założenia. Wziął udział w pierwszym Ogólnopolskim Zjeździe Adwokatów Pisarzy w lutym 1979 r. (w Łodzi) i był pierwszym zabierającym głos w części poświęconej dyskusji oraz wypowiedziom uczestników na temat ich twórczości. Wypowiedzi swej nadał tytuł „Flirt czy miłość” i uznał, że działalność adwokatów pisarzy to flirt z literaturą. W szczególności zalecał pisanie pamiętników i wspomnień, przedstawianie obrazu polskiej palestry taką, jaka ona jest (por. „Palestra” nr 7 z 1979, s. 49–50). Oczywiście była to wypowiedź dyskusyjna.

Jego zgon upamiętniony został nekrologiem Klubu Adwokatów Pisarzy.

Pozostawił po sobie najlepsze wspomnienia u wszystkich, którzy się z nim zetknęli, a zawód sprawił czytelnikom, że nie ukażą się więcej jego nowe książki. Stał się klasykiem literatury sensacyjnej w Polsce.

Nie był odznaczony żadną odznaką czy orderem państwowym. Miał jedynie odznaczenie regionalne „Zasłużony Działacz Kultury Fizycznej, Białystok 1965” oraz organizacyjną Złotą Odznaką Pol. Związku Tow. Wioślarskich.

Pochowany został na cmentarzu Muzułmańskim w Warszawie. Będzie nam brak Jego i Jego nowych książek.

Leszek Sługocki